

Tisk a informace

Soudní dvůr Evropské unie
TISKOVÁ ZPRÁVA č. 87/21
V Lucemburku dne 20. května 2021

Rozsudek ve věci C-8/20
L. R. v. Bundesrepublik Deutschland

Žádost o mezinárodní ochranu nelze odmítnout jako nepřipustnou z důvodu, že předchozí žádost o azyl podaná týž žadatelem byla zamítnuta Norskem

I když se tento třetí stát částečně účastní společného evropského azylového systému, nelze jej stavět na roveň členskému státu

V roce 2008 podal L. R., íránský státní příslušník, žádost o azyl v Norsku. Jeho žádost byla zamítnuta a byl předán íránským orgánům. V roce 2014 podal L. R. novou žádost v Německu. Vzhledem k tomu, že nařízení Dublin III¹, které umožňuje určit členský stát příslušný k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu, je uplatňováno i Norskem², obrátily se německé orgány na orgány této země se žádostí o převzetí L. R. Norské orgány nicméně odmítly, jelikož měly za to, že Norsko již není k posouzení jeho žádosti příslušné, a to podle nařízení Dublin III³. Německé orgány následně žádost L. R. o azyl odmítly jako nepřipustnou, neboť podle nich jde o „druhou žádost“ a podmínky odůvodňující v takovém případě zahájení nového řízení o udělení azylu nejsou splněny. L. R. podal proti tomuto rozhodnutí žalobu k Schleswig-Holsteinisches Verwaltungsgericht (správní soud Šlesvicka-Holštýnska, Německo).

V tomto kontextu se uvedený soud rozhodl obrátit na Soudní dvůr za účelem vyjasnění pojmu „následná žádost“ definovaného ve směrnici 2013/32⁴. Členské státy totiž mohou odmítnout následnou žádost jako nepřipustnou, pokud neuvádí nové skutečnosti či zjištění⁵.

Podle Schleswig-Holsteinisches Verwaltungsgericht ze směrnice o řízeních vyplývá, že žádost o mezinárodní ochranu nelze kvalifikovat jako „následnou žádost“, pokud se první řízení, které vedlo k zamítnutí, konalo nikoli v jiném členském státě Unie, nýbrž ve třetím státě. Tuto směrnici je však podle něj třeba vykládat extenzivněji s ohledem na účast Norska na společném evropském azylovém systému, na základě dohody mezi Unií, Islandem a Norskem, takže členské státy nejsou povinny vést v takové situaci, o jakou jde v projednávané věci, kompletní první azylové řízení.

Soudní dvůr se ve svém rozsudku z dnešního dne s tímto názorem neztotožnil a rozhodl, že unijní právo⁶ brání právní úpravě členského státu, která umožňuje odmítnout jakožto nepřipustnou žádost o mezinárodní ochranu z důvodu, že dotyčný podal předchozí žádost o přiznání postavení uprchlíka ve třetím státě, který v souladu s dohodou mezi Unií, Islandem a Norskem uplatňuje nařízení Dublin III, a tato žádost byla zamítnuta.

¹ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (Úř. věst. 2013, L 180, s. 31, dále jen „nařízení Dublin III“).

² Podle dohody mezi Evropským společenstvím a Islandskou republikou a Norským královstvím o kritériích a mechanismech určení státu příslušného pro posuzování žádosti o azyl podané v některém z členských států nebo na Islandu nebo v Norsku (Úř. věst. 2001, L 93, s. 40; Zvl. vyd. 19/04, s. 78, dále jen „dohoda mezi Unií, Islandem a Norskem“).

³ Viz čl. 19 odst. 3 nařízení Dublin III.

⁴ Článek 2 písm. q) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (Úř. věst. 2013, L 180, s. 60; dále jen „směrnice o řízeních“).

⁵ Viz čl. 33 odst. 2 písm. d) směrnice o řízeních.

⁶ Konkrétně čl. 33 odst. 2 písm. d) směrnice o řízeních ve spojení s čl. 2 písm. q) této směrnice.

Závěry Soudního dvora

Soudní dvůr připomněl, že „následná žádost“ je definována ve směrnici o řízeních jako „další žádost o mezinárodní ochranu, která byla učiněna po přijetí pravomocného rozhodnutí o předchozí žádosti“⁷. Z této směrnice⁸ přitom jasně vyplývá, že žádost určená třetímu státu nemůže být chápána jako „žádost o mezinárodní ochranu“ a rozhodnutí přijaté třetím státem nemůže spadat pod definici pojmu „pravomocné rozhodnutí“. Existence dřívějšího rozhodnutí třetího státu, kterým byla zamítnuta žádost o přiznání postavení uprchlíka, tudíž neumožňuje kvalifikovat žádost o mezinárodní ochranu, kterou dotýčný podal v členském státě po přijetí tohoto dřívějšího rozhodnutí, jako „následnou žádost“.

Soudní dvůr dodal, že existence dohody mezi Unií, Islandem a Norskem je v tomto ohledu irelevantní. Třebaže totiž Norsko na základě této dohody provádí některá ustanovení nařízení Dublin III, neplatí to o ustanoveních směrnice 2011/95⁹, nebo směrnice o řízeních. Je pravda, že v takové situaci, o jakou se jedná v projednávané věci, může členský stát, ve kterém dotýčný podal novou žádost o mezinárodní ochranu, případně požádat Norsko o přijetí dotýčného zpět. Pokud však takové přijetí zpět není možné nebo k němu nedojde, není dotýčný členský stát oprávněn mít za to, že nová žádost představuje „následnou žádost“ umožňující ji případně prohlásit za nepřipustnou. Kromě toho ani předpoklad, že norský azylový systém stanoví úroveň ochrany žadatelů o azyl, která je rovnocenná úrovni poskytované unijním právem, nemůže vést k odlišnému závěru. Ze znění ustanovení směrnice o řízeních totiž jasně vyplývá, že za současného stavu nelze třetí stát stavět pro účely uplatnění dotčeného důvodu nepřipustnosti na roveň členskému státu. Takové postavení na roveň nadto nemůže záviset, aniž by byla ohrožena právní jistota, na posouzení konkrétní úrovně ochrany žadatelů o azyl v dotýčném třetím státě.

UPOZORNĚNÍ: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce umožňuje soudům členských států, aby v rámci sporu, který projednávají, položily Soudnímu dvoru otázky týkající se výkladu práva Unie nebo platnosti aktu Unie. Soudní dvůr nerozhoduje ve sporu před vnitrostátním soudem. Vnitrostátní soud musí věc rozhodnout v souladu s rozhodnutím Soudního dvora. Toto rozhodnutí je stejně tak závazné pro ostatní vnitrostátní soudy, které případně budou projednávat podobný problém.

Neoficiální dokument pro potřeby sdělovacích prostředků, který nezavazuje Soudní dvůr.

[Úplné znění](#) rozsudku se zveřejňuje na internetové stránce CURIA v den vyhlášení.

Kontaktní osoba pro tisk: Balázs Lehóczki ☎ (+352) 4303 5499

⁷ Článek 2 písm. q) směrnice o řízeních ».

⁸ Článek 2 písm. b) a e) směrnice o řízeních ».

⁹ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (Úř. věst. 2011, L 337, s. 9).